
Lator László

SÖTÉTEN, FÉNYBEN, GYORS ESŐBEN

Itt laknak ők. Sárban, homokban.
A lakott föld határa itt van.
Fagyos gorongyók dübörögnek
félíg felejtett szavaikban.

Gyermekeiket szél cibálja.
Testvéreik nyugton hevernek.
Fehér csontjukból, hült porukból
erős, nagy ágú fát nevelnek.

Vágyaik régen elfeküdtek,
mozdulatlan, penészfehéren.
De álmaikban tele földek
úsznak a lassú sodru mélyben.

Ha egyszer-egyszer virradatkor
a nap halott arcukba lobban,
a karjukat az égre tárják,
és állnak elragadtatottan.

Csontos kezük csak néha moccan.
Tüzek lobognak. Lucskos ős jön.
Sötétben, fényben, gyors esőben
feküsznek elszéledt mezőkön.

1947

TÁRSTALANUL ÉS KONOKUL

Ki folyton érzi börtönét,
egyre tisztább és szabadabb.
Szakadozik a nyár ruhája,
egyszerűbb minden mozdulat.

Fejed fölé az éjszaka
áttetsző félgömböt borít.
Faggathatod a rendelés
egykedvű csillagképeit.

A szüntelen sötét zene
veszti a hiú díszeket.
Ily meztelen, ily keserű
csak az elvesztett sors lehet.

S csak a gyengébb érezheti
ily véglegesnek igazát.
Társtalanul és konokul
keresd hát fordított hazád.

1949

MENETGYAKORLAT

Vízből kel ki a szörny.
Lomhán a partra zökken.
Összehúzódik, nekilódul,
sűrűsödő időközökben.

A felfordított ladikok közt
a bizonytalan test kiterjed,
mohó étvággal rángva szívja
a tájat egyre beljebb.

Mikor az egy ütemre lépők
zajától visszhangzik az út már,
lapos nézése felszökik,
a házakon pásztázva ugrál.

Hidak a folyókba szakadnak,
éjjel sötéten zengenek.
A hegytetőn csomókban áll
a felidézett rémület.

Két nyomorék reggeltől estig
a ritka szélben imbolyog.
Üres szemükből vastagon
kiduzzad tarjagos husuk.

A szörnynek emberarca van,
de mi tudjuk alattomos
szándékát: ide-oda hurcol,
s könyörtelenül eltapos.

1949